

—Прѣдставете си, почнала да разправя тя на другитѣ катерички. — приличаше на човѣкъ, обкиченъ съ ятагани и пушки . . .

Всички катерички рѣшили да избѣгатъ изведнажъ отъ гората и никога да се не връщатъ.

Една сутринъ катеричката Скокъ отново била разбудена отъ тропотъ по нейния джбъ и отъ грѣмка разбойнишка пѣсень:

„Недѣй шуми, майчице ле горо,
Кълвачъ—дърводѣлецъ тукъ дойде,
Изподъ кора мравки той намѣри,
Ехъ какъ сладко ще ги изѣде! . . .
Тукъ е тукъ! Да! Тукъ е тукъ! . . .“

Показала катеричката носъ изъ дупката, а вънъ вмѣсто разбойникъ видѣла стария свой приятель — **дѣдо кълвачъ**, който отъ сутринъ до вечеръ кората на дърветата дѣлбае, та си лови и яде вкусни мравчици . . .

Сѣтила се нашата катеричка, че за праздни работи повдигнала толкова шумъ и страхъ между другитѣ катерички, па си казала: „Страхътъ вижда и онова, което хичъ го и нѣма по свѣта . . .“

Зеленогоровъ.

